
Podivné vraždění
ČESKÉ DETEKTIVNÍ POVÍDKY
MLADÁ FRONTA

PODIVNÉ VRAŽDĚNÍ

České detektivní povídky

Podivné vraždění

ČESKÉ
DETEKTIVNÍ
POVÍDKY

MLADÁ FRONTA

Vydáno ve spolupráci s Asociací autorů detektivní
a dobrodružné literatury AIEP

Copyright © Heda Bartíková, Adam Borek, Věnceslava Dezortová,
Lubor Falteisek, Ladislav Muška, Martin Petiška, Ladislav Šobíšek,
Viktorín Šulc, Jan J. Vaněk, Andrea Vernerová, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována bez písemného souhlasu
majitelů práv, kromě krátkých úryvků použitých v recenzi.

HEDA BARTÍKOVÁ

Když kohout pije

Zlo je svým projevem fascinující,
nikdo jeho kouzlu neunikne.
Jean Dutourd

Každou chvíli mění náladu. Kernia Kalonová. Už to jméno v sobě nese smutek a předznamenání neštěstí. Jemné rysy, křehký dívčí půvab. Veliké oči v barvě ostružin, úzká tvář orámovaná kšticí světle medových vlasů, střižených do mikáda. Vysoká štíhlá postava s dlouhýma nohama připomíná panenku Barbie.

Sklonila hlavu a vytáhla z kabelky balíček Cartierek. Když vkládala mezi rty cigaretu, ozval se zvonek. Bylo přesně pět. Zavřela okno s mléčným sklem a šla ke dveřím. Měla vztek. Dnes toužila být sama. Znovu si připomněla, co jí otrávilo včerejší večer. Pokaždé však v sobě dokázala najít klid – snad se jí to podaří i tentokrát.

Rázně odsunula zástrčku a otevřela dveře.

„Ahoj, už jsi doma? Myslela jsem, že půjdeš někam s Marcelem," řekla Jolanda a svraštila nos posetý pihami.

Kerniina sestra byla hnědovláska s bystrýma jasnýma očima, v jejichž zelenavých záblescích co chvíli zasvítil zlomyslný ohníček. Husté vlasy měla nahoře sestříhané a vzadu jí spadaly až do půli zad. Byla vyšší a mohutnější

než Kernia. Její rty s fialovou rtěnkou, smyslně vykrojené, prokazovaly, že není žádná skleníková květinka.

„Rozešli jsme se…" řekla tiše Kernia.

„Po dvou letech? Myslela jsem, že Marcel je stálice."

„Rozhodl se, že si vezme Lellu. Nemožnou starou pannu, kterou měl vždycky jen na úklid svýho zanedbanýho bytu."

„To mě podrž…"

„Víš co, nebudeme se o něm bavit. Prosím tě…" řekla Kernia a nenápadně si otřela kapesníčkem oči. Sedla si k Jolandě, která se právě natáhla do křesla.

V pokoji se všechno jen blyštělo. Parkety, nábytek v barvě bahenního dubu, dveře, okna, dokonce i obrazy neměly na sobě ani smítko prachu, bílé záclony na oknech se vzdouvaly, nadýchané jako peří. Sestry žily tři roky samy, rodiče se odstěhovali na své venkovské sídlo, a protože obě byly vedené k pořádku, byla jejich domácnost bez vady.

Dny sester Kalonových byly pestré. Obě měly rády muže, ale vdávat se nechtěly. Kernii bylo třiadvacet, Jolandě pětadvacet.

Když včera Jolanda potkala Leona Mazura, spolužáka, srdce jí poskočilo. Vždycky se jí líbil, ale teď se jí zamlouval dvojnásob. Měl mohutná ramena, hřmotné pevné tělo, veliké ruce a silnou, krevnatou šíji. Široký obličej s oříškovýma očima působil dobrácky. Světle hnědé vlasy, ostříhané na ježka, vzadu přecházely v delší pramen. Leon energií přímo sršel a jeho temperament Jolandu uchvacoval.

„Ten kluk mě zajímá," řekla Jolanda.

„Povídá se, že je divný. Bydlí prý na hřbitově a sám. Měla bys být opatrná…“ odvrátila se od ní Kernia, když se jí Jolanda svěřovala.

„Nebuď tak trapně konvenční. A vůbec, pozvala jsem ho dnes na večeři.“

„To není dobré, ale jak myslíš, Joli,“ řekla po chvilce. „Vařit ovšem budeš ty. Možná ho těmi svými zapečenými kotletami uhraneš tak jako jiné.“

Kotlety se v troubě ještě ani neohřály a zazvonil telefon.

„Haló!“ řekla Jolanda do červeného sluchátka.

„Ahoj, tady Leon. Přijdu o něco později. Musím kopat hrob. Zítra máme velikánský pohřeb. Umřel náš místostarosta.“

„To nevadí, počkáme.“

Přišel a moc mu to slušelo. Měl bílou, sněhobílou košili, kostkované kalhoty s černým páskem a ozdobnou sponou, černou bundu… přesně podle módy.

„Uf! Byla to hrozná šichta. Teď chce totiž každý do hrobu. Žádné spalování. Necítím záda,“ pronesl Leon hned, jak vešel do dveří. „Hrůza,“ zvýšil hlas, vystrčil bradu, natáhl krk jako kohout, když pije vodu, a pokračoval: „Víš, že kočky rády okusují mrtvé?“

Vždycky rád lidi šokoval, uvědomila si Jolanda, ale to už vstoupil do pokoje s prostřeným stolem, kde seděla Kernia.

„Miláčkové, seznamte se, půjdu dodělat večeři,“ řekla Jolanda a zmizela v kuchyni.

„Jsem Kernia…“

Když vyslovovala své jméno, ztlumila hlas. Byl měkký, hebký jako hedvábí.

„Jsem Leon,“ kývl hlavou hrobník. Jeho slova zněla suše, pronikavě, jako by drtil samohlásky, a Kernii se zdálo, že má ve tváři neobvykle hrubé stíny.

„Víš, že si tě pamatuju ze školy? Bylas ze všech nejhubenější.“

„To jsem i teď,“ povzdechla Kernia.

„Mně se to líbí. Obézy nesnáším.“

„Já si tě vlastně pamatuju taky. Vždycky jsi byl tam, kde se něco dělo.“

„To je fakt. Většinou při každý pranici,“ usmál se Leon.

Má moc hezký úsměv a vlasy skoro stejné jako Marcel, všimla si Kernia a potěšilo ji to. Ani nevěděla proč.

Vypadá jako panenka Barbie, má taky tak dlouhé řasy, tenké obočí a mírně zdvižený nos, napadlo Leona.

Kernia na muže působila. V jejích očích jako by se zrcadlilo modré nebe. Vypadala bezstarostně a dětsky. Každý muž podvědomě toužil proniknout do světa téhle unylé loutky a najít tam něco, co skrývá. Vdechnout tomu stvoření trochu života a radosti.

Leonovi připomínaly Kerniiny oči opuštěný hrob na jeho hřbitově, kde se náhrobní deska pod vrstvou lišejníků stala nečitelnou.

Bral bych ji, řekl si, a aniž si toho byl vědom, povytáhl svůj silný krevnatý krk z ramen, jako když kohout pije vodu. Dělal to, kdykoli ho něco vzrušilo.

Neexistuje síla, která by zabránila ženě, aby si z mužů jednoho vybrala a učinila z něho svého vyvoleného. A platí to o to víc, rozhodne-li se pro některou ženu muž.

Leon Mazur byl z těch, kteří jdou nesmlouvavě za svým cílem.

Pár dnů po své návštěvě zavolal Leon Kernii do kanceláře a pozval ji do kina. Neodmítla. Těšila se na schůzku, protože od té doby, co ho naposledy viděla, na něj nepřestala myslet. A pak, každopádně chtěla zapomenout na Marcela.

Kdyby Jolanda věděla, že pozval mě a ne ji, hrozně by se naštvala. Nesmí se to dozvědět, přikazovala si Kernia. Neřeknu o Leonovi vůbec nikomu.

Už z dálky ho viděla přecházet před kinem. Chvíli ho s potěšením pozorovala a potom mu vyšla vstříc.

„Ahoj, to je pro tebe," přivítal ji Leon a podal jí průhlednou krabičku s hnědozelenou orchidejí.

„Díky, ale nemám orchideje v pouzdru ráda. Říkám jim uvězněné květiny."

„Něco na tom je, ale jiné by nám za večer zvadly."

V setmělém sále se Leonovi chtělo vzít Kernii za ruku. Zdála se mu však příliš vzdálená a chladná. Seděla vzpřímeně jako sfinga a tvářila se velevážně. Leon se stáhl do sebe.

Jakmile však vycházeli z kina, objal Kernii kolem ramen a navrhl:

„Pojedeme ke mně, hřbitov je v noci nejkrásnější. Auťák jsem nechal stát u muzea."

„Ne, Leone, až jindy. Teď mám chuť na drink," řekla a v duchu se otřásla při představě, že by byla na opuštěném hřbitově sama s Leonem.

V přecpané vinárně našli dvě místa v rohovém boxu. Na Leonově chování bylo patrné, že je nervózní. Určitě nebyl zvyklý chodit do společnosti, a tak jako mnoho jiných v podobné situaci začal vyprávět vtipy:

„Říká čtyřletý kluk tatínkovi: ‚Můžu se s dědečkem ještě párkrát pohoupat?' Otec odpoví: ‚Jenom párkrát a potom dědu odřízneme.' "

Sotva domluvil, zasmál se, uchopil Kernii za rameno a zatřásl s ní.

„Není to dobrý?"

„Já na vtipy moc nejsem," mračila se Kernia a usrkla ze sklenice.

„Hodně lidí kameňáky nesnese, a vůbec – vadí jim věci, které já mám rád. Poznal jsem to, když jsem pomáhal na patologii. Skoro každému vadily mrtvoly. Páchly jim. Mně ne. Já ty pachy miluju."

Zarazil se. „No jo, řeknu ti radši něco o svým bytečku. Statikové měli hřbitovní domek už dávno v merku. Hrozilo nebezpečí, že spadne strop. Ukecal jsem je, takže mi dali šanci. Hodně jsem se nadřel. Stropy jsem malinko zpevnil, v kuchyňce jsem vyboural stěnu, všechno vykachlíkoval. Uvidíš, až ke mně přijdeš. Bude tě to zajímat."

„A co tam máš zajímavého?"

„Například rakve a dokonce i starožitné."

„Ty máš v bytě rakve?"

„Jo. V předsíni mám překrásnou vyřezávanou rakev se zlatem. Jen tak z recese jsem šel do Večerky, aby mi do ní dali brambory, a oni odmítli. Vánočního kapra mi do ní ve Večerce taky nedali, a přitom pro něj byla jako dělaná. Lidi jsou fakt divní a něčemu, co se vymyká konvenci, nechtějí rozumět." Leon si hlasitě povzdechl. Uchopil sklenici a hltavě její obsah obrátil do sebe.

„A navíc dneska lidi nic nevydrží," sešpulil rty, jako kdyby si chtěl odplivnout.

„Měl jsem na návštěvě kámoše s manželkou a dcerou. Chtěli vidět malou márnici, kapli a hřbitov. On utekl první – takovej namakanej frajer z posilovny!" Leon zvrátil hlavu.

Pohled na jeho v tu chvíli vytažený krk byl Kernii nepříjemný. Poslouchala však dál.

„Holka utekla s ním, ale manželka byla srdnatá. Vodil jsem ji po hřbitově, vůbec se nebála, a to se už stmívalo. Naopak. Smála se. Nevím, co mě to napadlo, vzal jsem z jednoho odkrytého hrobu lebku a hodil ji po ní. Nemůžu za to, já jsem hravý, a ona utekla…"

„Ty se tam sám nikdy nebojíš?" zarazila ho Kernia.

„Ne. A to se tam někdy dějí nevysvětlitelné věci."

„Co třeba?"

„Jeden hrob svítí zevnitř. Jenom při úplňku. Občas se na něm objeví krabička s hnědozelenou orchidejí. Nikdy nikoho nechytnu, nevím, kdo a proč ji tam dává. Nevím ani, jak to, že hrob svítí."

„Orchidej pro mne byla odtamtud?"

„Jo," pokývl nenuceně hlavou Leon.

„Brr," otřásla se odporem Kernia.

Omluvila se Leonovi a odešla. Na záchodě štítivě sáhla do kabelky a vyndala z ní orchidej. Když už se chystala krabičku s kytkou hodit do koše, všimla si, že z okvětí náhle, jako by právě pro ni či kvůli ní, stekla rudá kapka.

Rudá jako krev.

„Snad je to opravdu krev," zašeptala sama pro sebe a naskočila jí husí kůže po těle.

Rychle kytku odhodila.

„Tak co, jedeme ke mně?" To byla Leonova první slova, když za chvíli Kernia dosedla na přední sedadlo jeho peugeota.

„Ne, až příště. Odvez mě domů."

„Jak myslíš," zamračil se.

Všimla si něčeho podivného. Na řídícím panelu visela kovová pouta. Skutečná, žádná atrapa.

Peugeot se řítil po hlavní třídě, Kernia pozorovala světla odrážející se na dlažbě a mlčela. Pociťovala znepokojení. Na periférii, blízko Kerniina bytu, Leon prudce zabočil na prašnou cestu a poté na cestičku v parku. Nikde nebylo ani živáčka, projížděli podél baladických stromů, tmavých keřů a páchnoucího rybníčku plného žabince.

To místo dobře znala. V noci bylo opuštěné právě tak jako zpustlé zahradnictví, ze kterého zůstalo jen zřícené zdivo a plevelem zarostlé záhony. Kdykoli tudy ve dne procházela, pojímala ji hrůza a Kernia se dávala do běhu. A teď? Automobil rozrážel keře, holé větve divoce

tloukly do oken. Na konci cestičky Leon zastavil a zhasl světla. Zahalila je tma.

Mezi Kernií a Leonem bylo jasné napětí, které ona vnímala od samého počátku jejich schůzky. Leonovo mlčení bylo nesnesitelné.

Proč zastavil? ptala se sama sebe.

Cítila, že důvodem nejspíš nebude sexuální žádostivost, ale cosi jiného. Cosi nedefinovatelného.

Chce mě zabít! napadlo ji.

Ta myšlenka se jí vnucovala stále silněji. Ale kupodivu ji neznepokojila natolik, že by nad sebou ztratila kontrolu.

Panebože, co by tomu řekla Jolanda, že jsem tady s Leonem? Neodpustila by mi to, napadlo ji a vybavil se jí sestřin bezstarostný úsměv, který na ní měla tak ráda.

Kernia si náhle všimla, že Leon sahá po želízkách. V mžiku uchopil její ruce, ozvalo se slabé cvaknutí a studený kov jí sevřel zápěstí.

V prvním momentě překvapení málem vyjekla, ovládla se však a řekla:

„Doufám, že mě nezatýkáš!"

Hrubě se zasmál, vystrčil bradu a vytáhl krk jako kohout, když pije. Pak pronesl:

„Když dám někomu želízka napevno, vyvolá to hrozně tísnivý pocit. Viď?"

„Přestaň!" vykřikla Kernia a škubla celým tělem.

Leon se stále pochechtával. Po nekonečném čase – aspoň tak to Kernia vnímala – jí začal pomalu pouta sundávat.

„Jeď pryč!“ řekla důrazně, a když nastartoval, viditelně si oddechla. Ulevilo se jí, přestože se nikdy nebála smrti, přestože milovala dobrodružství. Klidná hladina ji dráždila. Byla protipólem Jolandy, která v životě stavěla na jistotách, na stojatých vodách. Kernia si vybavila chvíle, kdy spolu chodily do šumavských lesů na houby. Jolanda šla vždy přesně podél cest, které znala, nebo do míst, kde už byla vícekrát. Kernia skákala z místa na místo, kde se jí líbil mech nebo scenerie kamenů a stromů, pokaždé zabloudila, ale nevadilo jí to. Ráda riskovala, vrhala se do neznáma i v maličkostech.

A Leon? Hned po první schůzce bylo Kernii jasné, že je divoký a že je v něm nejasná temná síla. V jeho nehybné tváři se teď objevil nepopsatelný výraz vzteku a zklamání. Bůhví proč ji to přitahovalo a rozechvívalo.

Dovezl ji až k jejímu domu, spěšně se rozloučili.

„Zavolám ti,“ řekl, a když mu podala na rozloučenou ruku, stiskl ji, a pak udělal něco, co ji šokovalo: položil si její dlaň do rozkroku. Jen na pár vteřin, ale Kernii jako by tělem projelo tisíc voltů.

„Kdes byla tak dlouho?“ vyhrkla na Kernii doma Jolanda.

„Ale, měli jsme v práci menší akci.“

„A jaké to bylo?“

„Znáš to, stejný řeči stejných lidí pořád dokola. A co ty, Joli?“

„Představ si, Leon se mi vůbec neozval. A přitom řekl, že určitě zavolá. Myslíš, že mu mám brnknout sama?“

Jolanda svraštila pihovatý nos a nešťastně se zadívala na Kernii.

Kernia se rychle shýbla a začala na koberci hledat cosi neexistujícího. Cítila, jak se jí do tváře hrne krev. Teprve po chvilce zdvihla hlavu a zamumlala:

„Třeba má moc práce a zavolá zítra…"

Bylo jí trapně. Jolandě na Leonovi záleží, je to jasné, ale přece jí nemůže říct pravdu! Překvapilo ji Jolandino chování, takovou ji neznala. Vždycky byla plná sebevědomí a k mužům velmi tvrdá, víc práce měla s tím, aby je odrážela, než aby některého získala. Ale teď? Co se to s ní děje? Kolem jejích plných úst, která měla i doma dokonale nalíčená sytě fialovou rtěnkou, se objevily dvě svislé rýhy.

Kernia se rychle odstrojila, umyla a vklouzla do postele. Myslela na Leona. Ve spánku se jí před očima zjevovala pouta, skalpely, neznámý opuštěný dům a černé rakve, vršící se až k vrcholkům žalostně plačících stromů. Leonovy ruce s tlustými prsty a krátkými nehty se k ní přibližovaly, obrovské a mučivé. Výjev doprovázelo klekání, které ji kolem páté ráno probudilo. Kernia už neusnula. Necítila se dobře, v jejím podvědomí se uhnízdil strach.

Prostředí malého podniku vzbuzovalo v Kernii pohodu a důvěru. Pracovala zde jako hospodářka, každý ji měl rád a ona se tady cítila spokojená. Po nepříjemném snu však byla jako v horečce a už už se navzdory předsevzetí chtěla svěřit kolegyni, když vtom jí na stole zazvonil telefon.

„Tady Leon. Do kolika děláš? Počkám na tebe před podnikem. Mám v márnici čerstvé kytky – spousty nádherných kytek. Jsou fakt skvostné. Musíš je vidět…“ chrlil ze sebe.

Kernia stačila říct jen: „Ale –“ a Leon znovu zaútočil:

„Tak v kolik?“

„Ve čtyři,“ hlesla a třesoucí se rukou zavěsila.

Kolegyně mezitím odkráčela do vedlejší kanceláře na kafe, a tak se připravila o jedno kalné tajemství.

Přijížděli ke hřbitovnímu domku. Nebe se zatáhlo. A pak se spustil liják.

„Z auta vypadá dům hezky. Nikdy bych nevěřila, že byl na spadnutí a že jsi musel oblafnout statiky.“

„Na to, jaká to byla barabizna, vypadá fakt slušně, ale neumíš si představit, kolik sežrala sobot a nedělí, a ještě to není všechno v pořádku.“

Sotva Kernia s deštníkem v ruce vstoupila na dvorek a těžká, vrzající železná vrata za ní zapadla, Leon se rozběhl k šibenici z kovových trubek a začal točit rezavým kohoutem. Kernii nechal stát uprostřed dvorku obrostlého vysokým ostnatým křoviskem. V řídké, špinavé trávě se válely uschlé větve, shnilá prkna a na hromadách písku a popela ležely staré děravé hrnce, tyče a jiné harampádí. Kerniin pohled padl na spoustu polorozpadlých přístavků a kůlen, které v ní budily hrůzu.

„Pojď sem!“ zavolal na ni Leon.

Šla neochotně, nohy zmáčené…

„Až se mě budeš chtít zbavit, hoď mě sem!“ řekl chraplavě a ukázal do studny.

Podívala se do temnotemné hloubky a hlava se jí zatočila.

„Už tam někdo je?“ vysoukala ze sebe.

„Kdo ví,“ prohodil a dlaní si setřel dešťové kapky z obličeje, vzal Kernii pod paždím a řekl:

„Jdeme dovnitř, tady jsem musel pustit vodu.“

Jakmile vstoupili do hřbitovního domku, ucítila nasládlý pach. Mírně se jí zvedl žaludek. V kabelce měla placatici becherovky a tajně si lokla.

„Běž do pokoje a udělej si pohodlí, musím jít do sklepa přiložit.“

Neznámé prostory Kernii děsily. Sklep, půda, o které se cestou Leon zmínil, že tam odkládá mrtvé, když v malé márnici není dost místa.

Čekala dlouho. Listovala v časopisech, které ležely na stole. Pak se podívala z okna. Déšť ustal a na obloze se objevilo sluníčko. Prohlížela si hřbitov a navzdory tomu, že to bylo smutné místo, působil na ni příjemně. Cestičky byly vysypané žlutým pískem, velebné, vzrostlé stromy, mramorové náhrobky, sochy andělů a kříže vzbuzovaly zbožnou úctu.

„Nechceš se projít po hřbitově?“ ozval se za jejími zády Leon.

„Třeba.“

Ruku v ruce procházeli mezi hroby. Náhle se Leon zastavil pod starou rozsochatou vrbou.

„Ukážu ti něco, o čem nikdo neví.“

Shýbl se, uchopil malé – téměř neviditelné – držátko v trávě, trhl jím, vyzdvihl skrytý poklop a před Kernií se objevil prázdný prostor s vybetonovanými stěnami.

„To je slepý hrob," oznámil suše Leon a zcela nečekaně do Kernie strčil. Zavrávorala a mnoho nechybělo, aby spadla do kobky.

Rozchechtal se a nebyl k zastavení. Kernii se divoce rozbušilo srdce a rozkřičela se:

„Zakryj to a přestaň!"

Leon rázem ztichl. Uchopil víko porostlé trávou a řekl:

„A teď ty kytky v malé márnici."

„Ne, nechci už nic vidět. Je mi zima. Uvaříš mi čaj?"

Kernia si sedla na gauč. Leon k němu přitáhl stolek, upíjeli čaj a ládovali se zákusky.

„Dej si tam rum," zasmál se na ni Leon a jeho velké rovné zuby zasvítily.

Znovu si uvědomila, jak nesmírně ji přitahuje jeho záhadná tvář plná stínů i jeho hřmotné tělo.

Pak si sundal džíny a košili a zůstal stát jenom v černých slipech. Poté sáhl po dece, která se válela na křesle, přistoupil ke Kernii, pohladil ji po vlasech, natáhl se vedle ní na gauč a přehodil přes oba deku.

„Není nám spolu hezky?" zašeptal a začal Kernii rozepínat blůzku. Její malá ňadra vzal do svých velkých rukou a stiskl je.

„S tebou je mi fajn. Je dost těch, co mě štvou. Klidně bych je zabil…"

Kernia, která víc podléhala kouzlu Leonových dotyků, než aby naslouchala, po těchto slovech zbystřila pozornost:

„A jak, prosím tě?" řekla s humorem.

„Normálně bych je popravil, děvenky!"

„Cože?"

„To je jednoduchý: vezmeš je a usekneš jim hlavu," řekl Leon nenuceně, jako by diktoval kuchařský recept. „Když jsem pomáhal na patologii, vyfasoval jsem černý polní kufřík s nářadím. Nádherná souprava! Jsou tam pilky, sekáče, sekyrky i nože s čepelemi ze speciální švédské oceli. Nic nechybí."

Dělá si ze mě legraci, blesklo jí hlavou. Odtáhla se od něho, zdvihla hlavu a podívala se mu do tváře. Při pohledu na něj však najednou pochopila, že se mýlí.

Rty měl opovržlivě stažené, v očích zlý výraz, bradu vystrčenou, krk vytažený, jako když kohout pije vodu.

Rázem vystřízlivěla. Právě se mu chtěla vymanit, když se ozvalo bouchání na domovní dveře.

„Zůstaň ležet, nejdu tam," řekl Leon, přitiskl Kernii ke kraji gauče a jeho prsty pod blůzkou jí drtily bradavku.

„Jsi má Barbie," drmolil a rty se mu chvěly, „malá krásná Barbie…"

Vtom zpozorněl.

Nad jejich hlavami se ozvalo ťukání na okno. Poté spatřili ženskou v šátku a v brýlích, jak tiskne tvář na okenní sklo.

Leon ze sebe shodil deku, rozběhl se ke dveřím, cestou si oblékal košili a kalhoty.

Kernia si zapnula blůzku a uhladila si vlasy. Musím se hezky rychle probudit, než bude pozdě, pomyslela si. Sáhla po konvici s čajem, nalila si plnou sklenici a vypila ji do dna. Rázem z ní spadla tupá strnulost, kterou celou dobu pociťovala.

Proč jsem sem vlastně šla?

Ani nestačila domyslet, když se otevřely dveře, které byly po celé délce orámované černou páskou připevněnou mosaznými hřebíčky.

„Promiň, musel jsem zakopat urnu. Teď už ale nikomu neotevřu. Nikdo nás nebude otravovat."

Leonův hlas zněl drsně, znovu ho vnímala jako předzvěst čehosi tajemného. Čehosi nebezpečného. Adrenalinového. Nepociťovala však už ani špetku strachu. Přestávala podléhat onomu neznámému, podvědomému pocitu, který by mohl být příčinou jejího možného utrpení.

„Ne, Leone. Je pozdě, musím domů," řekla chladně.

Odkašlal si a stísněným hlasem prohodil:

„Tak to mám smůlu."

Venku opět poprchávalo. Nad mokrými vraty a zdmi vyčnívaly vrcholky náhrobků. Jako by zaslechla šeptat stromy: „Proč chceš zemřít bůhvíkde, když můžeš skonat tady. Zůstaň!"

Déšť zesílil. Když pak seděla v autě a mohla se rozhlížet po širokém a hlubokém údolí, které se před nimi otevřelo, bylo jí dobře. Kdesi v dálce se trhaly mraky a bylo jimi vidět poslední slabé sluneční paprsky. Šikmé šňůry deště se třpytily jako zlatý řetízek na Kerniině hrdle.